

"Dumnezeu a trimis lumină..."

Vineri, 19 mai 2006

Gili Cârstea

Episodul tragic al istoriei noastre din 1888 descoperă mai mult decât oricare altele natura teribilă a necredinței bazată pe idei preconcepute, fragilitatea firii pământești de a percepe lucrurile spirituale și nebunia de a crede că împărăția lui Dumnezeu poate fi măsurată cu unelte omenești.

La câțva timp după Minneapolis, sora White se adresa conducătorilor de la Battle Creek spunând: „Niciodată nu am trecut prin scene de conflict, prin asemenea rezistență determinată de împotrivire față de adevăr – față de lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea – așa cum s-a întâmplat de la Minneapolis încoace. De nenumărate ori am simțit nevoia să mă despart definitiv de acest element împotrivor, dar de fiecare dată Domnul mi-a făcut cunoscut că trebuie să stau la postul datoriei mele și că El va fi alături de mine” (The 1888 EGW Materials, 620).

În timp ce necredința dospea în inima lucrării, Dumnezeu oferea împotrivorilor dovezi de netăgăduit că lumina este trimisă din cer, și că este adevăr prezent, necesar bisericii în impasul spiritual în care se afla. Duhul lui Dumnezeu se rostogolea ca un val peste adunările unde solii Domnului prezentau solia neprihănirii lui Hristos, iar declarațiile Spiritului Profeției erau clare, insistente și categorice:

„Cred fără nicio îndoială că Dumnezeu a trimis adevăr prețios la timpul potrivit prin frații Waggoner și Jones. Îți prezint eu pe aceștia ca fiind infailibili? Spun eu că ei nu vor face o afirmație, sau vor prezenta idei care nu pot fi puse în discuție, sau care nu pot fi eronate? Spun eu așa ceva? Nu, nu spun așa ceva. Nu spun așa ceva despre niciun om de pe pământ. Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați” (idem, 566).

Aici cred că este miezul întregii probleme: „Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați.”

Situația mă duce cu gândul la scena Golgotei, cu Adevărul răstignit între doi tâlhari, iar la poalele crucii vuietul unei lumi ostile Adevărului, lume cu totul nefavorabilă unei alegeri obiective și sănătoase. Acela era cel mai improbabil loc de pe lume în care cineva să

vadă sau să aprecieze dreptatea. Soldații romani executau o condamnare la moarte cu răceala și duritatea caracteristică acelei misiuni. Reprezentanții Sinedriului erau acolo să batjocorească lucrarea și persoana unuia care pretindea că este Mesia, asigurându-se că el nu va reuși să mai amăgească pe cineva în ultimele momente. Gloata batjocoritoare și naivă preluase refrenul oficial, punând astfel presiune asupra celui doritor de adevăr. Ucenicii, singurii cunoscători ai realității, cei care puteau să aducă o mărturie despre valoarea imensă a Adevărului contestat oficial, se ascundeau prin Ierusalim de frica vinovăției prin asociere. Întrebarea tulburătoare este: Cum a reușit unul dintre tâlhari, în aceste condiții vitrege, să vadă lumină și adevăr în Condamnatul de lângă el? Cum a perceput el corect realitatea, deși condițiile erau cu totul neprielnice pentru lumină spirituală?

Situația s-a repetat aproape identic la Minneapolis. Domnul a trimis poporului Său „un învățător al neprihănirii,” care să pregătească biserica pentru succesiunea rapidă de evenimente finale, dar s-a dovedit că aleșii poporului erau acolo pentru a intercepta solia de har abundent, iar delegații s-au făcut ecoul tonului de la vârf, batjocorind fără discernământ solia și pe mesagerii lui Dumnezeu. Un singur suflet stătea acolo tremurând de emoție și repetând cu respirația tăiată: „Fraților, aici este mare lumină.”

Acolo era „începutul luminii îngerului” a cărui slavă urmează încă să lumineze tot pământul cu adevărul despre caracterul lui Dumnezeu. Era marea strigare a îngerului al treilea în toată splendoarea ei. Era ploaia târzie cea așteptată cu înfocare de generații nenumărate. Dar scena era pregătită pentru profunde înșelătorii, aranjată din vreme cu mare subtilitate, încât au fost amăgiți chiar cei aleși.

Apelurile din partea lui Dumnezeu erau însă tot mai puternice și serioase: „Credeți că eu, la fel ca cei zece leproși, am să tac din gură, fără să-mi ridic glasul și să cânt neprihănirea lui Dumnezeu, slăvind numele Lui? Încerc să vă prezint acest lucru, ca să puteți vedea și voi dovada pe care o văd eu, dar se pare că vorbesc în vânt. Cât timp va mai continua această situație? Cât timp se vor mai așeza oamenii din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi vor mai susține poporul în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați-vă mâinile de pe chivotul lui Dumnezeu și permiteți Duhului Sfânt să vină și să lucreze cu putere! Eu trebuie să stau la postul datoriei mele. Poate voi cădea, așa cum a căzut soțul meu, dar trebuie să fac o lucrare pentru Dumnezeu. Trebuie să fac o lucrare pentru veșnicie” (idem, 543).

Timpu prezent, cu pericolele și amăgirile lui, necesită un devotament asemănător, același gen de percepție spirituală în condiții vitrege și aceeași determinare de a sta la postul datoriei. Neprihănirea lui Hristos continuă să fie disprețuită, iar fără ea caracterul lui Dumnezeu nu poate fi prezentat corect unui popor flămând și însetat după neprihănire. Seceta profundă și prelungită în care ne aflăm este cel mai puternic argument că Baal s-a așezat în templul lui Dumnezeu „dându-se Dumnezeu,” iar poporul nostru șchioapătă serios de ambele picioare.

Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fim atenți cum o tratăm.